

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 10, 2024

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:2229](#) 18-04-2024

Milieustrafrecht/bedrijfsactiviteiten zonder vergunning

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2106](#) 17-04-2024

Handhaving/Hengelo

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2024:1490](#) 12-04-2024

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Brabant

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:1705](#) 24-04-2024

Omgevingsvergunning milieu/Venray

RECHTSPRAAK

Milieustrafrecht/bedrijfsactiviteiten zonder vergunning

Strafrechtelijke veroordeling vanwege het zonder vergunning verrichten van handelen in inrichting en het niet zo spoedig mogelijk melden van een ongewoon voorval (brand).

Casus

Aan verdachte, een bedrijf uit Urk, is ten laste gelegd dat het zonder omgevingsvergunning (milieu) een vergunningplichtige inrichting of de werking daarvan heeft veranderd, door het opslaan en/of bewerken van buiten de inrichting afkomstige huishoudelijke en/of bedrijfsafvalstoffen (jute, een zeecontainer met daarin oude verfblikken en losgestorte rollen textiel) (feit 1). Daarnaast is ten laste gelegd dat verdachte niet zo spoedig mogelijk melding heeft gemaakt bij de voorgeschreven instanties van een ongewoon voorval (een brand in een loods) op haar terrein (feit 2). De verdachte heeft een beroep gedaan op verontschuldigbare rechtsdwaling.

Rechtsvraag

Slaagt het beroep op verontschuldigbare rechtsdwaling?

Uitspraak

Ten aanzien van feit 1 overweegt de rechtbank het volgende. Dat verdachte in gesprek was met de gemeente Urk en de omgevingsdienst over een eventuele gedoogconstructie op het bestuursrechtelijk vlak, maakt niet dat zij ervan uit mocht gaan dat zij niet strafbaar zou handelen door de bedrijfsactiviteiten voort te zetten. Ook mocht zij niet op basis van dat overleg ervan uitgaan dat er geen strafrechtelijke vervolging zou plaatsvinden. Dat geldt ook voor het gegeven dat de gemeente niet bestuursrechtelijk zou handhaven en voor de mededeling van haar adviseur, de heer Foppen. Het was aan verdachte om te onderzoeken of zij van de juiste informatie uitging ten aanzien van de strafbaarheid van het handelen. Uit het dossier blijkt niet dat zij informatie omtrent het strafrecht heeft ingewonnen bij een zodanig gezaghebbende bron dat zij in redelijkheid af mocht gaan op de deugdelijkheid van die

informatie. Er kan hier geen sprake zijn van verontschuldigbaar dwalen.

Ook ten aanzien van feit 2 kan het door verdachte gedane beroep op rechtsdwaling niet slagen. Bij een bedrijf in afvalstoffen moet een verantwoordelijke weten hoe er gehandeld moet worden bij calamiteiten en een dergelijk bedrijf moet op de hoogte zijn van de geldende wet- en regelgeving. Reeds deze verplichting staat voor verdachte aan een beroep op verontschuldigbare rechtsdwaling aan de weg.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:2229

Zaaknummer: 81-144647-21

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo en 17.2 Wm

RECHTSPRAAK

Handhaving/Hengelo

De voorzieningenrechter is van oordeel dat het college naftaleen als een stofgebonden ZZS in de categorie MVP 1 heeft kunnen aanmerken.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Hengelo heeft aan een asfaltcentrale (ACT) een last onder dwangsom opgelegd. De last houdt in dat ACT de concentratie van MVP₁-stoffen (minimalisatie-verplichte vaste stoffen) in het afgas dient te reduceren tot maximaal 0,05 milligram per normaal kubieke meter (mg/Nm³), zodat wordt voldaan aan de emissiegrenswaarde. ACT betoogt dat naftaleen niet is aan te merken als een stofgebonden ZZS in de categorie MVP₁ maar als een ZZS in de categorie MVP₂.

Rechtsvragen

1. Is het in strijd met de REACH-verordening dat naftaleen is aangemerkt als MVP₁?
2. Zijn de emissiegrenswaarden uit artikel 2.5, eerste lid, van het Activiteitenbesluit van toepassing op een asfaltcentrale?
3. Is naftaleen een ZZS in categorie MVP₁?

Uitspraak

1. De voorzieningenrechter volgt vooralsnog de redenering van ACT niet. Het college is tot de conclusie gekomen dat op grond van artikel 1.1, derde lid, van het Activiteitenbesluit Milieubeheer (Abm), in verbinding met artikel 2.3b, tweede lid, van het Abm en artikel 1.3c, eerste lid, van de Activiteitenregeling Milieubeheer (Arm) PAKs zijn aangewezen als ZZS via Bijlage III van de POP-verordening. Voor de stelling van ACT dat de artikelen 1.3b en 1.3c van de Arm in strijd zouden zijn met artikel 2.3b, eerste en tweede lid, van het Abm en daarom onverbindend zouden moeten worden verklaard dan wel buiten toepassing zouden moeten

worden gelaten, ziet de voorzieningenrechter vooralsnog geen aanleiding omdat, anders dan ACT, de voorzieningenrechter voorlopig van oordeel is dat de conclusie van het college niet enkel is gebaseerd op een lagere regeling dan het Abm maar ook op het Abm zelf, aangezien de grondslag daarvoor wordt gevonden in artikel 2.3b, tweede lid, van het Abm en daarmee een grondslag vormt van gelijke orde.

De voorzieningenrechter verwijst voorts nog naar de toelichting bij artikel 2.3b van het Abm, waarin is vermeld: 'In dit artikel wordt aangesloten bij deze criteria (dat zijn de criteria uit artikel 57 REACH). Om te bepalen wanneer aan deze criteria wordt voldaan, wordt zo veel mogelijk aangesloten bij bestaande indelingen in internationale regelingen en verdragen. In de Activiteitenregeling zijn de zeer zorgwekkende stoffen aangewezen en zijn nadere bepalingen opgenomen over de identificatie van een zeer zorgwekkende stof.

Om de uitvoering van de voorschriften in afdeling 2.3 te faciliteren, zijn de stoffen die op basis van de genoemde criteria voor de toepassing van deze afdeling in ieder geval als zeer zorgwekkend worden aangemerkt, opgenomen in een niet-limitatieve lijst in de Activiteitenregeling. Met deze lijst wordt aangesloten bij artikel 57 REACH en de bijlagen uit de hierboven bedoelde wetgeving en verdragen (OSPAR-verdrag, POP-verordening en de Kaderrichtlijn water).'

Met die bijlagen heeft de wetgever bijlagen 12a en 12b van de Arm bedoeld en bijlage 12a wordt expliciet genoemd in artikel 1.3b, eerste lid, van de Arm.

2. Met betrekking tot de vraag of het college nog mag toetsen aan artikel 2.5, eerste lid, van het Abm aangezien, volgens ACT, in artikel 5.46, eerste lid, van het Abm een uitputtende regeling is bedoeld te geven voor de emissie van PAKs van ten hoogste 0,05 mg/Nm³ indien de massastroom van PAKs naar de lucht groter is dan 0,15 gram per uur en er daarmee geen ruimte meer zou zijn voor toetsing aan artikel 2.5, eerste lid, van het Abm, is de voorzieningenrechter vooralsnog van oordeel dat het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter van deze rechtbank zoals gegeven in zijn uitspraak van 21 november 2023 (ECLI:NL:RBOVE:2023:4714) nog gevolgd kan worden. Daarbij wordt doorslaggevend geacht dat artikel 2.5, eerste lid, van het Abm niet is uitgesloten in artikel 2.3a, derde lid, van het Abm.

In artikel 2.3a, derde lid, van het Abm is namelijk aangegeven dat artikel 2.5, tweede, derde, vijfde en zevende lid, van het Abm niet van toepassing zijn op emissies van stoffen waarvoor in hoofdstuk 3, 4 of 5 van het Abm emissie-eisen aan de stoffen zijn gesteld. Voor asfalt is aangegeven dat de emissiegrenswaarde voor PAK8 is opgenomen in artikel 5.46 van het Abm.

Met het college oordeelt de voorzieningenrechter dat artikel 2.5, tweede, derde, vijfde en zevende lid, van het Abm niet van toepassing zijn. Het eerste lid van artikel 2.5 van het Abm is naar het oordeel van de voorzieningenrechter wel van toepassing, ondanks dat er emissiegrenswaarden voor PAK8 zijn opgenomen in artikel 5.46 van het Abm. De voorzieningenrechter wijst nog op de Nota van Toelichting bij artikel 2.3a van het Abm (Staatsblad 2015, 337, p. 148), waarin is vermeld dat de sommatiebepaling uit artikel 2.5, eerste en vierde lid, van toepassing is op activiteiten in de hoofdstukken (toen nog alleen) 3 en 4. De voorzieningenrechter is niet gebleken dat dat standpunt nadien is gewijzigd. De voorzieningenrechter is aldus van oordeel dat de emissiewaarden van artikel 2.5, eerste lid, van de Abm onverminderd gelden naast de emissiewaarden van artikel 5.46 van het Abm.

3. Het college heeft verwezen naar de uitspraak van de rechtbank Gelderland van 6 februari 2024, waarin wordt verwezen naar het aan haar uitgebrachte advies van de StAB en in rechtsoverweging 10.2 het volgende daarover heeft overwogen: 'Voor het onderscheid vast/vluchtig wordt uitgegaan van een dampspanning van 0,01 kPa bij 293,15 K. Voor naftaleen geldt dat het op de rand zit van vluchtig/vast, maar de dampspanning van naftaleen bedraagt (net) meer dan 0,01 kPa bij 293,15 K, waardoor het een vaste stof betreft en dus in de stofklasse MVP-1 valt. Het onderscheid tussen vaste en vluchtige stoffen is gebaseerd op een objectief criterium, en eiseres heeft ook niet nader onderbouwd waarom hier niet van uit zou kunnen worden gegaan.'

De voorzieningenrechter is vooralsnog van oordeel dat er geen aanleiding bestaat om bijlage 12a van de Arm onverbindend te verklaren dan wel buiten toepassing te laten. Nog afgezien dat een dergelijk oordeel niet past binnen een voorlopige voorzieningenprocedure ziet de voorzieningenrechter daartoe ook geen aanleiding, gelet op de hiervoor geciteerde overweging uit de uitspraak van de rechtbank Gelderland. De voorzieningenrechter gaat er daarom vooralsnog vanuit dat Naftaleen terecht in de categorie MVP1 is geplaatst in plaats van in de categorie MVP2 en dat het college daarvan uit heeft mogen gaan.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2106

Zaaknummer: ak_24_1229

Wetsartikelen: 2.3b lid 1 Activiteitenbesluit, 2.5 lid 1 Activiteitenbesluit, 1.3c lid 1 Activiteitenregeling, Bijlage 12 en 12b Activiteitenregeling, 5.46 lid 1 onder Activiteitenbesluit en 2a lid 3 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Venray

Omgevingsvergunning milieu, geur, uitgangspunten V-stacksberekening.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Venlo heeft aan vergunninghoudster een omgevingsvergunning eerste fase (activiteit milieu) verleend voor het wijzigen van haar pluimveebedrijf in Ysselsteyn. De vergunning betreft een toename met 27.388 dieren. De rechtbank Limburg heeft de rechtsgevolgen van dit besluit in stand gelaten. Omwonenden (appellant) betogen dat de rechtbank heeft miskend dat in het m.e.r./beoordelingsbesluit niet draagkrachtig is gemotiveerd dat geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu te verwachten zijn. Volgens hen is de V-stacksberekening die het college aan het besluit ten grondslag heeft gelegd niet juist, omdat daarin met twee emissiepunten voor stal A is gerekend, terwijl de Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) voorschrijft dat de geurhinder moet worden bepaald vanaf het geometrisch gemiddelde van de emissiepunten. Ook is volgens hen het oordeel van de rechtbank over de in de V-stacksberekening gehanteerde uittreedsnelheid niet juist. Zij verwijzen naar de 'Gebruikershandleiding V-stacks vergunning'. Daaruit blijkt, naar hij stelt, dat door een onjuiste aanname ten onrechte is gerekend met een uittreedsnelheid van 4 m/sec. Dit moet volgens hem op grond van paragraaf 3.7.1 van deze handleiding voor alle aanwezige ventilatoren in stal A 0,4 m/s zijn. De Afdeling heeft STAB ingeschakeld als deskundige.

Rechtsvragen

1. Is de V-stacksberekening die ten grondslag ligt aan het bestreden besluit juist?
2. Is er aanleiding om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten?

Uitspraak

1. Over de gehanteerde uittreedsnelheid en de daarmee samenhangende vraag of stal A volgens de aanwijzingen in paragraaf 3.6.3 getiteld 'Mechanische ventilatie met verspreid

liggende ventilatoren', of die in paragraaf 3.7.1 van de Handleiding getiteld 'Lengte- en nokventilatie bij pluimveestallen', moet worden beoordeeld, heeft de STAB geconcludeerd dat gelet op het ventilatiesysteem van stal A niet kan worden aangesloten bij paragraaf 3.6.3, maar wel bij paragraaf 3.7.1 van de Handleiding. Het ventilatiesysteem komt volgens de STAB overeen met de in die paragraaf beschreven combinatie van lengte- en nokventilatie bij een pluimveestal, juist ook bij toepassing van een cascaderегeling zoals hier. Volgens de STAB is kenmerkend voor dit soort stallen dat sprake is van een combinatie van verticale en horizontale uitstroom, zoals in stal A, en niet of het om een gevel- of nokventilatie gaat. De STAB concludeert in paragraaf 3.4.3 van het advies verder dat paragraaf 3.6.3 van de Handleiding alleen gaat over ventilatoren met een ongehinderde, verticale uitstroom en dat die paragraaf niet tot de conclusie kan leiden dat mag worden afgeweken van de standaardwaarde van 0,4 m/sec. voor horizontale uitstroom, die volgens paragraaf 3.7.1 van de Handleiding in deze situatie moet worden toegepast.

De STAB onderschrijft hiermee het standpunt van [appellant] op dit punt. Volgens de STAB bestaat geen aanleiding om van de Handleiding af te wijken. Dat het om een oude stal gaat, maakt dit niet anders. Volgens de STAB kan niet worden gesteld dat de Handleiding niet voorziet in dit staltype. De conclusie van de STAB is dan ook dat voor het emissiepunt van stal A moet worden uitgegaan van de standaardwaarde van 0,4 m/sec. voor horizontale uitstroming, omdat een deel van de ventilatoren van de stal een horizontale uitstroming heeft.

In wat [bedrijf] naar voren heeft gebracht, ziet de Afdeling geen aanleiding om het deskundigenadvies niet te volgen. In feite herhaalt [bedrijf] het discussiepunt waarover de STAB heeft geadviseerd.

Het voorgaande betekent dat het rechtbankoordeel dat in de V-stacksberekening wat betreft de uittreedsnelheid gedifferentieerd mocht worden naar een verticale en een horizontale uitstroom, niet juist is. In het besluit had volgens het deskundigenadvies gerekend moeten worden met een uittreedsnelheid van 0,4 m/sec voor alle ventilatoren. Volgens het deskundigenadvies is de geurberekening in besluit 3 daarom niet juist. [Appellant] betoogt volgens het deskundigenadvies terecht dat de geurbelasting op de geurgevoelige locaties Ringweg 41 Noord en Ringweg 41 Zuid, 3,1 OUE/m³ bedraagt in plaats van 3,0 OUE/m³. Daarmee wordt de geurnorm van 3,0 OUE/m³ voor die locaties overschreden.

2. De STAB heeft volledigheidshalve de geurbelasting ook berekend met toepassing van de 'Gebruikershandleiding V-stacks vergunning Verspreidingsmodel bij de Wet geurhinder en veehouderij Modelversie 2020'. Bij de 'Regeling van de Staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat, van 17 juni 2021, nr. IENW/BSK-2021/164368, tot wijziging van de Regeling

geurhinder en veehouderij in verband met de aanpassing van het voorgeschreven rekenmodel' (Staatscourant 2021, 31293), is met ingang van 22 juni 2021 het rekenmodel 'V-Stacks vergunning 2020' in werking getreden. Dit is het rekenmodel waarmee de aanvraag bij nieuwe besluitvorming moet worden beoordeeld. Uit de berekening van de STAB op basis van dit rekenmodel volgt dat de geurbelasting op de twee kritische beoordelingspunten Ringweg 41 Noord en Ringweg 41 Zuid op de daar geldende geurnorm van 3,0 OUE/m³ ligt.

Op geen beoordelingspunt wordt bij die berekening de geldende geurnorm nog overschreden.

Die omstandigheid, en in aanmerking genomen het verzoek van het college en de vergunninghouder om het geschil finaal te beslechten, overweegt de Afdeling met toepassing van artikel 8:72, derde lid, onder a, van de Awb, het volgende. Gelet op wat hiervoor is vermeld, bestaat aanleiding om van de in hoger beroep alsnog vernietigde gedeelten van besluit 1, zoals gewijzigd bij besluit 2 en 4, en van besluit 3, de rechtsgevolgen in stand te laten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:1705

Zaaknummer: 202005876/1/R2

Wetsartikelen: 2 lid 3 Rgv

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Brabant

Ambtshalve actualiseren omgevingsvergunning milieu, vergunningvoorschriften met een goedkeuringseis met een rechtsgevolg zijn in strijd met de rechtszekerheid en met het systeem van de wet.

Casus

Het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant heeft de omgevingsvergunning milieu voor het composteren en opslaan van groenafval en organische meststoffen amtsshalve gewijzigd. In het bestreden besluit zijn meerdere voorschriften opgenomen met een goedkeuringseis of instemmingseis. Zo moeten een milieubeheersysteem, av-beleid, een beheersplan geur en een beheersplan geluid en trillingen ter goedkeuring aan het college worden overlegd. Bij enkele onderwerpen is ook de verplichting opgenomen om een plan te evalueren, indien nodig aan te passen en dan wederom ter goedkeuring voor te leggen aan het bevoegd gezag. Vergunninghoudster (eiseres 1) is het daar niet mee eens. Zij stelt dat het college daarmee achteraf elke eis kan opleggen met betrekking tot (de inhoud van) het protocol/programma, zonder dat vergunninghoudster vooraf inzicht heeft wat van haar verlangd wordt en een (wettelijke) bescherming daartegen heeft.

Daarnaast heeft het college als emissie-eis steeds de strengste norm uit de bandbreedte van de BBT-conclusies opgelegd. Daarbij is steeds bepaald dat vergunninghoudster van de gestelde emissie-eisen mag afwijken, indien blijkt dat deze eisen toch niet haalbaar zijn. Volgens vergunninghoudster is het aan het college om te onderbouwen dat zij aan de in de vergunning gestelde norm kan voldoen.

Rechtsvragen

1. Mag het college in de vergunningvoorschriften een goedkeuringseis met een rechtsgevolg opnemen?
2. Heeft het college als emissie-eis de strengste norm uit de bandbreedte van de

BBT|conclusies kunnen opleggen?

Uitspraak

1. De rechtbank heeft bedenkingen bij het opnemen van een goedkeuringseis met een rechtsgevolg.

In de eerste plaats is het niet altijd noodzakelijk om een dergelijke eis op te nemen. Voldoende is als een voorschrift voorziet in de verplichting om een systeem of een plan te hebben en na te leven. Indien het bedrijf geen systeem of plan heeft, wordt gehandeld in strijd met het voorschrift. Indien het bedrijf een systeem of plan heeft dat niet voldoet aan de in het betreffende voorschrift opgenomen eisen, dan wordt ook gehandeld in strijd met het voorschrift en kan in dit kader aan de orde worden gesteld in hoeverre het systeem of plan voldoet aan de eisen. De rechtbank acht dit niet onevenredig bezwarend. (...)

De verplichting om een plan voorafgaand aan invoering ter goedkeuring voor te leggen aan het bevoegd gezag heeft ook rechtsgevolg. Als een plan niet is goedgekeurd, mag het immers niet worden ingevoerd en wordt direct gehandeld in strijd met het voorschrift om het plan wel in te voeren. Als reeds in het voorschrift is omschreven waar het plan aan moet voldoen, heeft de goedkeuring ervan geen meerwaarde (en is het onevenredig) om de invoering ervan te koppelen aan een goedkeuringseis.

De rechtbank is verder van oordeel dat de rechtsbescherming tegen een dergelijk besluit (met rechtsgevolg) over goedkeuring onvoldoende is. De rechtbank ziet in afdeling 16.7 van de Omgevingswet geen bijzondere bekendmakings- of publicatieverplichtingen voor goedkeuringsbesluiten. Dat betekent dat de algemene bekendmakingsverplichtingen in de Awb van toepassing zijn en dat het bevoegd gezag zou kunnen volstaan met toezending van het besluit aan degene die goedkeuring verzoekt. Derden zijn in dat geval niet op de hoogte. Het had dan in de regel gelegen om in ieder geval te voorzien in een buitenwettelijke publicatieverplichting in het bestreden besluit.

Tot slot voorzien een aantal voorschriften tot het goedkeuren van evaluaties en herzieningen van overgelegde systemen of plannen. De verplichting om opgestelde plannen regelmatig te evalueren volgt ook uit diverse BBT-conclusies. De BBT-conclusies voorzien echter niet in een goedkeuringseis van deze evaluaties en herzieningen. Eisers hebben terecht aangevoerd dat deze aanvullende goedkeuringseis het bevoegd gezag de buitenwettelijke mogelijkheid biedt om willekeurige aanvullende maatregelen op te leggen of eisen te stellen waaraan moet zijn voldaan alvorens goedkeuring wordt verleend. (...) De rechtbank acht een goedkeuringseis

verbonden aan een evaluatie of herziening slechts toelaatbaar als in het voorschrift zelf een doorkijkje wordt gegeven naar mogelijke aanvullende maatregelen, zodat vergunninghouder of derden weten waar zij aan toe kunnen zijn. Het besluit over goedkeuring is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, maar wordt bij gebrek aan een wettelijke regeling voorbereid met de reguliere voorbereidingsprocedure (met de mogelijkheid van bezwaar en daarna beroep). De wijziging van de omgevingsvergunning moet echter worden voorbereid met de uitgebreide procedure (zoals bij het bestreden besluit is gebeurd). Een onbeperkte buitenwettelijke mogelijkheid om aanvullende maatregelen op te leggen of eisen te stellen, is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met de rechtszekerheid en in strijd met het systeem van de Wabo en de Omgevingswet.

2. Het opleggen van normen voor emissieconcentraties op basis van BBT-conclusies is niet nieuw. De door het college gekozen aanpak (het opleggen van de strengste norm met de mogelijkheid om af te wijken na een goedgekeurde onderbouwing) is echter wel nieuw. De rechtbank keurt deze aanpak niet goed om meerdere redenen.

De rechtbank is in de eerste plaats van oordeel dat het college wel zal moeten onderzoeken wat de gevolgen zijn voor eiseres 1 van het opleggen van de strengste norm. De enkele omstandigheid dat de BBT-conclusies de mogelijkheid bieden om een strenge norm te hanteren, wil nog niet zeggen dat het college dit ook moet doen. De rechtbank vindt bevestiging voor dit oordeel in de nota van toelichting op het Besluit activiteiten leefomgeving waarin ook emissiegrenswaarden zijn opgenomen die liggen in het midden van de bandbreedte van de emissiegrenswaarden uit de BBT-conclusies afvalverbranding. Dit is wel gebeurd na overleg met de sector om te kijken of dit kan leiden tot technische knelpunten of onredelijke financiële kosten. Het college heeft nagelaten te onderzoeken wat het opleggen van de strengste norm voor een emissieconcentratie betekent voor eiseres 1 en of dit redelijkerwijze van haar kan worden gevergd.

De rechtbank is verder van oordeel dat het college niet kan verwijzen naar de mogelijkheid om na overlegging van een onderbouwing af te wijken van de emissienorm. Het college moet dit zelf onderzoeken voordat de strengere norm wordt opgelegd en de bal niet bij eiseres 1 leggen nadat de norm al is opgelegd. Hierdoor ontstaat het risico dat, als het bestreden besluit in werking treedt, eiseres 1 direct in overtreding is en dat tegen haar handhavend wordt opgetreden langs bestuursrechtelijke of strafrechtelijke weg. Al zou eiseres 1 een onderbouwing aanleveren, dan nog steeds is zij afhankelijk van het besluit van het bevoegd gezag om deze onderbouwing goed te keuren (of af te keuren). (...)

In dit geval waarin het college ervoor kiest om te actualiseren, is het ook aan het college om

actief te onderzoeken wat de gevolgen zijn van het opleggen van de strengste emissiegrenswaarde. Als eiseres 1 een revisievergunning aanvraagt, kan het college wel een onderbouwing verlangen van eiseres 1.

Overigens is de rechtbank wel van oordeel dat het college met een verwijzing naar het provinciale beleid als gevolg van het Schone Lucht Akkoord de noodzaak voor het opleggen van de emissieconcentraties voldoende heeft onderbouwd. Het is aannemelijk dat hierdoor de gevolgen van de milieuverontreiniging verder kunnen worden beperkt. Het college heeft echter ten onrechte niet onderzocht of het opleggen van de strengste norm in dit geval wel evenwichtig is dan wel of, gelet op de omstandigheden van het geval, waaronder de technische mogelijkheden of de financiële middelen van eiseres 1, met een minder strenge norm had kunnen worden volstaan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 12-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2024:1490

Zaaknummer: 22/2942

Wetsartikelen: 1:3 Awb